

Mi az igazság? – Ötödik szám

A Vigasztaló

Jeff Pippenger

2023-09-11

A hét mennydörgésben feltárt prófétai történelem azonosítja azt a történelmet, amelyben most élünk. A titok rejtve volt mindaddig, amíg el nem érkezett az általa jelképezett történelem. Ez az az idő, amikor a Vigasztaló, az „igazság” Lelke kinyilatkoztatja azt az igazságot, amelyet János Jézus Krisztus kijelentésének nevezett, mert Jézus Krisztus az Igazság. Nem pusztán arról van szó, hogy az „igazság” szó Isten jellemét jelképezi. És nem csupán annak a csodálatos nyelvésznek a kijelentése ez, hogy az „igazság” héber szava a Szentírás egészében ilyen mélységes módokon kerül felhasználásra. Hanem az a csodálatos csoda is, amely megértve a Jelenések könyve próféciainak megnyitásához szükséges kulccsá válik, és eközben az egész Bibliát is megnyitja. De ez csak azoké, akik készek meglátni, meghallani és megtartani mindazokat, amik abban meg vannak írva, mert az idő közel van.

Ahhoz, hogy az emberek úgy ismerjék fel az „igazságot”, hogy általa megszentelődjenek, a Szentlélek jelenlétére van szükség. Az emberek értelmileg megérthetik az „igazság” szót, sőt még jelentőségének súlya is ámulatba ejtheti őket, de az „igazságot” meg kell enni. Belsővé kell tenni, és az ember tapasztalatának részévé kell válnia, mert az Ige Isten teremő erejét közvetíti azoknak, akik arra törekszenek, hogy Krisztus képmására formáltassanak. A héber „igazság”-nak fordított szóval kapcsolatos személyes vizsgálódásom egyik kiindulópontját a héber tudósok jelentették, akik szintén foglalkoznak az „igazság” szó csodálatos természetével és bibliai használatával. Ám nincs okunk azt hinni, hogy az „igazság” szaváról alkotott értelmi megértésük elvezette volna őket Krisztushoz.

Az a prófétai tény, hogy az Igét a Szentlélek jelenlétével együtt kell megenni, visszhangozza White testvérnő meghatározását az „olaj”-ról a tíz szűz példázatában, valamint leírását a szűzek ama két csoportjáról is, akik a Vőlegényre várnak.

Egy jelkép legtöbbször egynél több jelentéssel bír, és jelentését abból a szöveggörnyezetből kell meghatározni, amelyben a jelkép található. Nem a szó nyelvtani szakértő által adott meghatározása, sem az azonosító szó leírásának történelmi időkerete alapján kell meghatározni. E két megközelítést ragadták meg az adventizmus teológusai annak érdekében, hogy tagadják az „igazságot”. A jelkép jelentését az a szöveggörnyezet határozza meg, amelyben használják. A Prófétaág Lelke írásában a „olaj” szó a tíz szűzről szóló példázatban legalább néhány különböző dolgot jelképez, attól a szakaszbeli összefüggéstől függően, amelyben az „olaj” előfordul. Miért birtokolja az egyik szűzekből álló csoport az olajat, míg a másik nem?

„Van egy világ, amely gonoszságban, csalásban és tévelygésben, a halál árnyékának kellős közepette hever,—alszik, alszik. Kik azok, akik lelkük gyötrelmét érzik azért, hogy felébredszék őket? Miféle hang érheti el őket? Gondolataim a jövőbe ragadtatnak, amikor elhangzik a jeladás: „Ímé, jön a Vőlegény; menjetek ki elébe.” Némelyek azonban késlekedni

fognak beszerezni az olajat lámpásaik utánpótlására, és túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, nem ruházható át. Ez az olaj Krisztus igazságossága. A jellemet képviseli, és a jellem nem ruházható át. Egy ember sem szerezheti meg azt a másik számára. Mindenkinek magának kell megszereznie a minden bűnforttól megtisztított jellemet.” Bible Echo, 1896. május 4.

A balga szüzek nem rendelkeznek azzal a jellemmel, amely szükséges ahhoz, hogy helytálljanak a hamarosan bekövetkező válságban. Híjával vannak Krisztus igazságának. De az olaj egyúttal üzenet is, és a tíz szűzről szóló példázatban az olaj az „utolsó napokban” azt a végső figyelmeztető üzenetet jelképezi, amelyet Jézus Krisztus kijelentése képvisel, s amelyet meg kell hallani, el kell olvasni és meg kell tartani.

„A felkentek, akik az egész föld Ura mellett állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor a befedő kérubként Sátánnak adatott. Az ő trónját körülvevő szent lények által az Úr szüntelen összeköttetést tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők mécseseit táplálja, hogy ne pislákoljanak és ki ne aludjanak. Ha ez a szent olaj nem ömlene alá a mennyből Isten Lelkének üzenetei által, a gonoszság erői teljes uralmat gyakorolnának az emberek felett.”

„Istent meggyalázzuk, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket Ő küld nekünk. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna önteni, hogy továbbadassék azoknak, akik sötétségben vannak. Amikor felhangzik a kiáltás: „Ímé, jő a vőlegény; menjetek ki elébe”, azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem ápolták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják találni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Nincs meg bennük az erő ahhoz, hogy megszerezzék az olajat, és életük romba dől. Ám ha Isten Szentlelkét kérik, ha úgy könyörgünk, miként Mózes: „Mutasd meg nékem a te dicsőségedet”, akkor Isten szeretete kitölteti a mi szívünkbe. Az aranycsőveken át az aranyolaj közöltetik velünk. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemm! azt mondja a Seregeknek Ura.” Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak a világban mint világosságok.” Review and Herald, 1897. július 20.

Az „olaj” a végső üzenet, amely ismét csak Jézus Krisztus kijelentése. Az igeszakaszban azoknak, akik kívánják az olajat, Istenhez kell könyörögniük, miként Mózes tette a Hóreb barlangjában. De figyeljük meg, hogy ha nekünk „könyörögnünk kell, amint Mózes tette”, hogy Isten „mutassa meg” nekünk az Ő „dicsőségét”, előbb a Szentlelket kell kérnünk, aki a Vigasztaló. Ha ezt tesszük, akkor az angyalok és a két aranycső által részesülünk Krisztus igazságosságából. Magunkat ámitjuk, ha azt gondoljuk, hogy imádkozhatunk és könyöröghetünk Krisztus jelleméért úgy, ahogyan azt a laodiceai adventizmus hagyományai és szokásai szerint tenni kellene, miközben ugyanakkor elutasítjuk Jézus Krisztus kijelentésének üzenetét. Az Ő igazságossága Isten Lelkének „üzenetei” által közöltetik velünk, amelyeket a két felkent közvetít, akik Isten trónja előtt állnak. Amikor elutasítjuk az Ő üzenetét, az Ő igazságosságát utasítjuk el.

Ekkor megszólaltam, és ezt mondtam neki: Mik ezek a két olajfa a gyertyatartó jobb oldalán és annak bal oldalán? Azután másodszor is megszólaltam, és ezt mondtam neki: Mik ezek a két olajág, amelyek a két aranycsővön át magukból bocsátják ki az aranyolajat? Ő pedig felelt

nekem, és ezt mondta: Nem tudod, mik ezek? Én pedig ezt mondtam: Nem, uram. Akkor ezt mondta: Ezek az Úrnak fölKentjei, akik az egész föld Ura mellett állnak. Zakariás 4:11–14.

A két „felkent”, akik „az egész föld Urának szolgálatára állnak”, ugyanakkor a Jelenések tizenegyedik fejezetének két tanújaként is vannak ábrázolva.

„A két tanúról a próféta ezt is kijelenti: »Ez a két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Istene előtt állnak.« »A te igéd — mondja a zsoltáriró — lábamnak szövéténeke, és ösvényemnek világossága.« Jelenések 11:4; Zsoltárok 119:105. A két tanú az Ó- és az Újszövetség Szentírását jelképezi.” A nagy küzdelem, 267.

Akár Zakariás, akár János tanúságtételét tekintjük a két tanúról, mindkét tanúságtétel összefüggése az a közlési folyamat, amely éppen az első igazságként kerül említésre Jézus Krisztus kijelentésének üzenetével kapcsolatban a Jelenések könyve első fejezetének első versében. Az Atyától a Fiúhoz, az angyalokhoz, egy prófétához, az egyházhoz. Az a folyamat, amelyben Krisztus az emberiséghez szól, alapvető jelentőségű megértés, amelyet az utolsó figyelmeztető üzeneten belül kíván feltárni. Ez megfelel annak a hangsúlynak, amely mind az első, mind a harmadik angyali üzenet bemutatásában megjelenik.

Az első angyal üzenetét William Miller képviseli. Miller több olyan prófétikus jellegzetességgel rendelkezik, amelyet fel kell ismerni. Ő volt a mozgalom „atyja”, ami az Alfa és az Ómega szempontjából megköveteli, hogy legyen fiú is. Egy olyan mozgalmat képviselt, amelyet a „millerita” név jelöl, s ez egy köztelfajta megnevezése. Arra használtatott, hogy megszervezze a prófétai értelmezés bibliai szabályainak egy rendszerét. Ezek a szabályok Isten Lelke üzeneteinek közlésében fő alkotóelemmé válnak, amelyeket vagy elutasítottak, vagy elfogadtak, miként Miller nemzedékének tagjai eldöntötték, hogy megmaradnak-e balga laodiceai állapotukban, vagy bölcs filadelfiaiakká lesznek. Mint az első angyal üzenetének atyja, egy olyan mozgalmat jelképez, amely a harmadik angyal üzenetének üzenetét fogja hirdetni, és e mozgalom üzenetértését a prófétai értelmezés bibliai szabályainak egy különleges rendszere fogja irányítani, amely a harmadik angyal üzenetét éppoly szilárdan állapítja meg, ahogyan Miller az első angyal üzenetének megalapozására használtatott. Isten soha nem változik, Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

Ne tévelyegjetek, szeretett testvéreim. Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, sem a változásnak árnyéka. Az ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy mintegy zsengeje legyünk teremtményeinek. Jakab 1:16–18.

Az adventizmus kezdetén vagy végén Isten Lelkének az olaj által jelképezett üzenetei a két tanú által közvetítettek. Kezdetben, a milleriták idején, a két tanú az Ó- és Újszövetség volt, a végén pedig a Biblia és a Próféta Lelke. Ez az oka annak, hogy János, aki a legteljesebben szemlélteti Isten népének végét a vizsgálati ítélet utolsó napjaiban, Pátmosz szigetén volt.

Én, János, aki testvérek is vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint Jézus Krisztus országában és békességes tűrésében, a Patmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Jelenések 1:9.

Pátmosz prófétai háttére azt jelképezi, hogy Jánost üldözték. Azért üldözték, mert befogadta Isten Lelkének azokat az üzeneteit, amelyek a Biblia és a Prófétaság Lelke által azonosítják Jézus Krisztus kijelentését.

Isten „utolsó napokbeli” népének üldöztetését a Jelenések könyvének tizenegyedik fejezete is ábrázolja, amikor a két tanút megölik az utcákon, és mindenki ünnepli halálukat. A tizenegyedik fejezetben ez a két tanú Illés és Mózes. Három és fél éven át tették bizonyágtételüket, majd megölték őket, utána azonban feltámadtak.

Valamennyi próféta többet szól az utolsó napokról, mint saját korának történelméről; ezért ha van olyan könyv, amely az utolsó napokról beszél, akkor az a Jelenések könyve, ahol a Biblia valamennyi könyve találkozik és véget ér. Ennélfogva az utolsó napokban szükségképpen kell lennie egy „üzenetnek”, amelyet megölnék, és amely azután feltámad. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezete a francia forradalom történetét szemléltette, de még közvetlenebbül az utolsó napokban a harmadik angyal üzenete elleni támadást ábrázolja. Az az üzenet és az a mozgalom, amelyet Miller üzenete és mozgalmá előképezett, elszenvedte azt a támadást, és 2020. július 18-án meghalt. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezete szerint azt a támadást a mélységből feljövő fenevad hajtotta végre.

És amikor bevégezik bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. És holttestük a nagy város utcáján hever majd, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették.
Jelenések 11:8, 9.

White testvér arról tájékoztat bennünket, hogy a „mélység kútja” a sátáni hatalom új megnyilvánulását jelképezi.

„»Amikor bevégezik [bevégezni készülnek] bizonyágtételüket.« Az az időszak, amikor a két tanúnak zsákruhába öltözve kellett prófétálnia, 1798-ban ért véget. Amint homályban végzett munkájuk befejezése felé közeledtek, hadat kellett indítani ellenük azon hatalom részéről, amelyet »a mélységből feljövő fenevad« jelképez. Európa sok nemzetében az egyházban és az államban uralkodó hatalmakat évszázadokon át a Sátán irányította a pápaság közvetítése által. Ám itt a sátáni hatalom új megnyilvánulása tárul elénk.” The Great Controversy, 268.

A Jelenések könyvében három olyan hatalom azonosítható, amelyek a mélységből jönnek fel: az elsőként említett az iszlám a Jelenések könyve 9. fejezetének 2. versében, a második a francia forradalom ateizmusa a 11. fejezet 8. versében, a harmadik pedig a modern Róma a 17. fejezet 8. versében. Az utolsó napok „új megnyilvánulása”, amely nemcsak a millerita mozgalom által előképezett mozgalmat támadja meg, hanem a világot is, a hamis Éjféli Kiáltás hamis ébredése, amely „woke-izmus” néven ismert. A woke-izmus a „sátáni erő új megnyilvánulását” képviseli, amelyet a jelenlegi jezsuita antikrisztus támogat, és amelyet a kereskedők, az Egyesült Nemzetek politikai vezetői, az Egyesült Államok protestantizmusának bukott egyházaiban lévő liberális képviselők, valamint a Demokrata Párt a RINO-republikánusokkal együttmozdulva terjeszt, akik either előmozdítják, vagy megengedik a homoszexuális közösség deviáns életmódjainak minden változtatának előmozdítását, amelyet a 11. fejezet „Sodoma”-ként ábrázol. Ez a három hatalom

vezeti a világot Armageddonhoz, és ugyanakkor „Egyiptom” által is jelképezetnek, amely az ateizmus és a világiasság szimbóluma. A francia forradalom anarchiájába ágyazva, amely e három hatalom egy másik eleme, amelyek azt alkotják, amit White testvérnő „gonosz szövetségnek” nevez, közvetlenül vagy közvetve a woke-izmust mozdítták elő, illetve lehetővé teszik azt. A woke-izmus a tíz szűz ébredésének sátáni hamisítványa. Még többet kell tárgyalnunk e gondolatkör mentén, de előbb foglalkoznunk kell annak a gyilkosságnak az utóhatásával, amelyet 2020. július 18-án vittek véghez az utcán.

És azt is, kedves Olvasó, kérlek, értsd meg, hogy semmiféle támogatást nem tudok nyújtani a Republikánus pártnak. Nincs olyan politikai irányzat, amelyben bármiféle bizodalom volna. Csupán azokra a prófétai erővonalakra mutatok rá, amelyek az Egyesült Államokban, az Egyesült Nemzetek Szervezetében és a Pápaságban léteznek. Ezekkel az erővonalakkal részletesebben foglalkozunk majd, amikor közvetlenül kezdjük tárgyalni azt a két szarvat, amelyek 1798-tól a vasárnaptörvényig párhuzamosan haladnak egymással.

A sátáni wokizmus, amely a hamis Éjféli Kiáltást képviseli, megelőzi a valódi Éjféli Kiáltást, és az igazi Éjféli Kiáltás ideje előtt azok, akik az utcákon megölettek, végül vagy balga, vagy bölcs szüzzé alakulnak. Elérkezett annak az időszaka, amikor jellemünk összeköttetik vagy a pusztulás tüzeire rendelt kérébe, vagy a mennyei csűr számára való kérébe.

White testvér rámutat, hogy a késedelem idején a millerita történelem balga szüzei másként reagáltak a próbára tevő csalódásra, mint a bölcs szüzek, s ez arra utal, hogy jellemük ekkorra már megszilárdult. Jeremiás bizonyágtétele azonban arról tájékoztat bennünket, hogy dönthetünk úgy, hogy visszatérünk Istenhez, és Ő nemcsak visszatér hozzánk, hanem ércből való megerősített fallá tesz bennünket a gonoszokkal és a rettenetekkel szemben, miközben az elkövetkező válságban az Ő szócsöveként használ bennünket. Ezen a prófétai ponton ígéri meg Jézus, hogy megvigasztal bennünket. Ez a jelentősége János négy fejezetének, amelyek jelenlegi történelmünk keretei közé vannak helyezve.

Az olaj a Szentlélek; ez a jellem, és ez Isten Lelkének üzenetei. Isten Lelke a „Vigasztaló”. Amiképpen Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, és amiképpen Jézus feláldozta isteni létét, hogy önként elfogadja az általa teremtett emberi természetet önmaga részeként örökkévaló időkre, ugyanígy az a Szentlélek is, aki ebben az időszakban adatik, velünk marad mindörökké.

Ha engem szerettek, tartsátok meg az én parancsolataimat. És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké; az igazságnak ama Lelkét; akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri őt: de ti ismeritek őt; mert nálatok lakik, és bennetek lesz. Nem hagylak titeket árván: eljövök hozzátok. János 14:15–18.

A Léleknek az az áldozata, hogy úgy döntött, örökre az emberekkel marad, párhuzamba állítható a mennyei hármasság másik két személyének áldozatával. Talán a Lélek áldozatával egyenrangú jelentőségű az a tény, hogy a „Vigasztaló” eljövetele e sajátos történelmi összefüggésben jelzi azt az időpontot, amikor Isten népe örökkévalóságra elpecsételtetik.

És meg ne szomorítsátok az Istennek Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. Efézus 4:30.

Abban a történelemben, amelyben a Vigasztaló ígérete tökéletesen beteljesedik, vagyis a száznegyvennégyezer történetében, a Lélek „mindörökké” bennünk „marad”. Minden keresztyén, aki eleget tett az evangélium követelményeinek, megkapta a Szentlelkét, és ennél fogva „megpecsételtetett a megváltás napjára”, ám ez a megpecsételések csupán előremutat arra az időre, amikor a száznegyvennégyezret ebben a jelenlegi történelemben kell megpecsételni. Az Efézusi levélben azok, akik megpecsételtettek a megváltás napjára, szembe vannak állítva azokkal, akik „megszomorítják” a „Szentlelkét”. Azáltal szomorítják meg a Szentlelkét, hogy megtagadják Isten Lelkének közlései elfogadását, és így elutasítják az aranyolajat. Amikor Krisztus megígéri, hogy elküldi nekünk a „Vigasztalót”, az „igazság Lelkét” a csalódásnak ebben az időszakában, azt ígéri, hogy ránk helyezi pecsétjét, és az Ő pecsétje parancsolatainak megtartását jelenti, különösképpen a szombat parancsolatát, amely az a nap, amelyen János a kijelentést kapta, és amely az a kérdés, amely hamarosan szembesíteni fogja a világot.

A bölcs szüzek elpecsételése a vasárnaptörvény próbája előtt megy végbe, mert ott fog megnyilvánulni mind a bölcseknek, mind a balgáknak a jelleme; és a jellem válsághelyzetben sohasem fejlődik ki, hanem egyszerűen megnyilvánul. Az elpecsételések többek között a laodiceai gondolkodásmódból a filadelfiai gondolkodásmódba való átalakulást jelenti. A probléma az, hogy ahhoz, hogy ez az átalakulás végbemenjen, mindannyiunk számára az első próba annak őszinte megértése, hogy mindeddig laodiceaiak voltunk; mert laodiceaiként elsődleges lelki magatartásunk az, hogy minden rendben van, miközben valójában minden teljesen rossz. Ezt a magatartást félre kell tenni; ez azok közé az utálatos dolgok közé tartozik, amelyeket el kell választani az értékestől.

„Mihelyt Isten népe elpecsételtetik a homlokán — nem valamiféle látható pecsét vagy jegy által, hanem az igazságban való megszilárdulás révén, mind értelmileg, mind lelkileg, úgyhogy többé nem mozdíthatók el —, mihelyt Isten népe elpecsételtetett és felkészült a megrázkódtatásra, az be fog következni. Sőt, valójában már el is kezdődött; Isten ítéletei már most a földön vannak, hogy figyelmeztetésül szolgáljanak nekünk, hogy tudjuk, mi következik.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1161.

Az a „Vigasztaló”, akit Jézus megígér tanítványainak, aki megvigasztalja őket a csalódás idején, elvezeti népét minden igazságra, és az „igazságban való meggyökerezés” által pecsételtetünk el. Az az „igazság”, amelyben Isten népének ebben az időben meg kell gyökereznie, az az „igazság”, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt felpecsételtetik, mert „az idő közel van”. Ez az igazság a hét mennydörgés rejtett történetének szerkezete, és ez a rejtett történelem azonosítja azt a történelmet, amelyben Jézus Krisztus Kijelentése feltárul. A hét mennydörgés rejtett története éppen abban az időben fog beteljesedni, amikor az „igazság”, amelyet a rejtett történelem jelképez, felnyitatik. Az „igazság” felnyitása pecsételi el azokat, akik befogadják azt az üzenetet, amely korábban le volt pecsételve.

Isten népe előre elpecsételtetik homlokán a vasárnaptörvény idején bekövetkező, haragvó nemzetek megrázkódtatása előtt, s ezáltal megindul a nemzeti romlás. Jézus Krisztus kinyilatkoztatása a Jelenések könyve „e prófétálás beszédei”, amelyeket többé nem szabad

lepecsételni, mert az idő közel van. Ez az az igazság, amelyet most olvasni, hallani és mindenekelőtt megtartani kell, ha áldottak akarunk lenni.

Így szólt hozzá Júdás, nem az Iskáriótes: Uram, mi dolog, hogy magadat nekünk akarod kijelenteni, és nem a világnak? Jézus felelvén, monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozást veszünk. Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem. Ezeket mondtam néktek, amíg veletek voltam. Ama Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az Atya küld az én nevemben, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttat mindent, amiket mondtam néktek. János 14:22–26.

Azok számára, akik megtartják a feltárás alatt álló üzenetet, az ígéret az, hogy a Vigasztaló „megtanít” minket „mindenre”, mindarra, „amit csak” Jézus „mondott nektek”. Ez az az ígéret, amely az emmausi tanítványoknak, majd ezt követően a tizenegy tanítványnak teljesedett be. Amikor Krisztus elvette kezét az emmausi tanítványok szeméről, amely „fogva tartatott”, és ezután „megnyitotta” a tizenegy tanítvány „értelmét”, hogy teljesen „értsék az írásokat”, akkor egy ígéretet örökített meg azok számára, akik az „utolsó napokban” élnek, akik visszatérnek csalódásukból, megbánják laodiceai állapotukat, és elfogadják az „igazságot”. A „Vigasztaló” az „utolsó napokban” „eszetekbe juttat” „mindent”, miközben „mindenre” megtanít bennünket. Ugyanolyan jelentőséggel bír, hogy miközben mindenre megtanít bennünket, emlékezetünkbe idézi a múlt igazságait, mint az is, hogy „megjelenti nekünk a következőket”.

Mindazonáltal az igazságot mondom nektek: jobb nektek, hogy elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jön el hozzátok; ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, mert nem hisznek énbennem; igazság tekintetében, mert az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, mert e világ fejedelme megítéltetett. Még sok mondanivalóm van számotokra, de most el nem hordozhatjátok. Amikor pedig eljön ő, az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra: mert nem önmagától szól, hanem azokat szólja, amelyeket hall; és a bekövetkezőket hirdeti meg nektek. Ő engem dicsőít majd, mert az enyémről vesz, és megjelenti nektek. János 16:7–14.

Ekkor a Vigasztaló „elvezet” bennünket az „igazságra”, „megtanít minket mindenre”, beleértve a „következendő dolgokat” is, mert ebben az időben Jézusnak még „sok mondanivalója van” számunkra. Ezek a dolgok — akár az „emlékezetünkből” valók, akár „következendő dolgok”, akár az a sok „dolog”, amelyet még „mondania kell” nekünk — azok, amelyek elpecsételnek bennünket az eljövendő válságra. Ezt azért teszi, mert az Ő igazsága az Ő teremtettség hatalmát képviseli. Az eljövendő válság előtt pecsétel el bennünket, mert szándéka szerint előre figyelmeztetnie kell lennünk az Ő népe elleni üldözés legnagyobb korszakára, amely valaha bekövetkezik a szent történelemben. Ez az üldözés kifejezetten azonosítja, hogy azok a szavak és cselekedetek, amelyeket a múltban tettünk, emlékezetbe idéztetnek, és ellenünk használják fel, miként Krisztus szavait is elferdítették ellene. Mindazonáltal úgy kell előadnunk az üzenetet, mint bizonyágtételt az ő lázadásuk ellen, amint azt Ezékiel és Krisztus példája szemlélteti.

Emlékezzetek meg arról az ígéről, amelyet mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én beszédemet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük; most azonban nincs mentségük a bűnükre. Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöl. Ha nem cselekedtem volna közöttük azokat a cselekedeteket, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; most azonban láttak is, és meggyűlöltek mind engem, mind az én Atyámat. De azért lett ez, hogy beteljesedjék az ige, amely meg van írva az ő törvényükben: Ok nélkül gyűlöltek engem. Amikor pedig eljön a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő tesz majd bizonyosságot rólam. János 15:20–26.

Az „igazság Lelke”, aki a „Vigasztaló”, Krisztusról tesz majd „bizonyosságot”, aki az „igazság”. És az „igazság” az Alfa és az Omega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. A hét mennydörgés rejtett története, amely most feltárul, a száznegyvennégyezer pecsételési üzenete. 2020. július 18. utóhatásában Jeremiás példát ad arra, hogy dönthetünk úgy: visszatérünk Ahhoz, aki először szeretett minket. E visszatérés munkájának véghezvitelében felelősségünk, hogy elválasszuk a drágát a hitványtól. Ha félelemmel és rettegéssel munkáljuk üdvösségünket, és elvégezzük azt a munkát, elpecsételtetünk, és azonnal belépünk a föld történelmének legnagyobb válságába. Abban a kiváltságban is részünk lesz, hogy átéljük azt a történelmet, amelyet próféták, királyok és igaz emberek kívántak látni.

Akik felvállalják azt a munkát és visszatérnek, „abban a világosságban fognak járni, amely Isten trónjától árad”, és „az angyalok által szüntelen összeköttetés lesz a menny és a föld között”, ami az a közlési folyamat, amelyet a Jelenések könyvének nyitóverse azonosít.

„Nem mindenki állt e világon az ellenség oldalára Isten ellen. Nem mindenki vált hűtlenné. Van néhány hűséges, akik igazak Istenhez; mert János így ír: »Itt van a szentek békességes túrése, itt azok, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.« Jelenések 14:12. Hamarosan hevesen fog dúlni a harc azok között, akik Istent szolgálják, és azok között, akik nem szolgálják Őt. Hamarosan minden megrendül, ami megrendíthető, hogy megmaradjanak azok a dolgok, amelyek nem rendíthetők meg.”

„Sátán szorgalmas bibliatanulmányozó. Tudja, hogy ideje rövid, és minden ponton arra törekszik, hogy ellensúlyozza az Úr munkáját e földön. Lehetetlen fogalmat adni Isten népe tapasztalatáról, akik akkor élnek majd a földön, amikor a mennyi dicsőség és a múlt üldöztetéseinek megismétlődése egybevegyül. Az Isten trónjától áradó világosságban fognak járni. Az angyalok által állandó összeköttetés lesz a menny és a föld között. Sátán pedig, gonosz angyaloktól körülvéve, és azt állítva magáról, hogy ő Isten, mindenféle csodát fog művelni, hogy megtévessze, ha lehetséges, magukat a választottakat is. Isten népe nem a csodatételekben találja majd meg biztonságát, mert Sátán utánózni fogja azokat a csodákat, amelyek végbemennek. Isten megpróbált és kipróbált népe erejét az Exodus 31:12–18-ban említett jelben fogja megtalálni. Az élő Igére kell ráállniuk: „Meg van írva.” Ez az egyetlen alap, amelyen biztonságosan megállhatnak. Azok, akik megszegték Istennel kötött szövetségüket, azon a napon Isten nélkül és reménység nélkül lesznek.

„Isten imádóit különösen a negyedik parancsolat iránti tiszteletük fogja megkülönböztetni, mert ez Isten teremő hatalmának jele, és annak bizonyága, hogy igényt tart az ember hódolatára és imádatára. A gonoszokat pedig az fogja megkülönböztetni, hogy igyekeznek lerombolni a Teremő emlékjelét, és felmagasztalni Róma intézményét. A küzdelem kérdésében az egész kereszténység két nagy osztályra fog szakadni: azokra, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, és azokra, akik imádják a fenevadat és annak képét, és felveszik annak bélyegét. Noha az egyház és az állam egyesíteni fogja hatalmát, hogy mindenkit, „kicsinyeket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat”, kényszerítsen a fenevad bélyegének felvételére, Isten népe mégsem fogja azt felvenni. Jelenések 13:16. A pártmoszi próféta látja „azokat, akik győzelmet arattak a fenevaden, annak képén, bélyegén és nevének számán, amint az üvegtengeren állnak, kezükben az Isten hárfáival”, és éneklük Mózesnek és a Báránynak énekét. Jelenések 15:2.”

„Ijesztő próbák és megpróbáltatások várnak Isten népére. A háború szelleme felkavarja a nemzeteket a föld egyik végétől a másikig. De az elkövetkező nyomorúság idején — oly nyomorúság idején, amilyen nem volt attól fogva, hogy nemzet létezik — Isten választott népe rendíthetetlenül megáll. Sátán és serege nem pusztíthatja el őket, mert nagy erejű angyalok oltalmazzák őket.” Testimonies, 9. kötet, 15–17.

Érdemes felismerni, hogy ez a szakasz egy olyan fejezet befejezése, amely a Testimonies kilencedik kötetének tizenegyedik oldalán kezdődik, s ez a kilenc-tizenegyedik jelképezőként ismerhető fel. Érdemes megjegyezni, hogy a cím az eljövendő Vőlegényről szól, valamint Habakuk tábláira is, ahonnan Pál azt az ígét merítette, amelyet a Zsidókhoz írt levélben leírt. A fejezet kezdete azt a történelmet jelöli, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, a prófécia szövetségének két tábláját, amelybe az adventizmus kezdetén léptek be, és hogy a cím az utolsó válság, ami az utolsó Éjjeli Kiáltást azonosítja. A fejezet vége teljes összhangban van a kezdetével, mert mind a kezdet, mind a vég a végső válsággal foglalkozik.

1. szakasz — A Király eljövételére

„Még egy igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” Zsidók 10:37.

„Az utolsó válság”

„A vég idejében élünk. Az idők rohamosan beteljesedő jelei kijelentik, hogy Krisztus eljövetele közvetlen közel van. A napok, amelyekben élünk, komolyak és jelentőségteljesek. Isten Lelke fokozatosan, de biztosan visszavonul a földről. Csapások és ítéletek már most sújtják Isten kegyelmének megvetőit. A szárazföldi és tengeri csapások, a társadalom nyugtalan állapota, a háború riadalmai baljós előjelek. A legnagyobb jelentőségű közelgő eseményeket vetítik előre.” Testimonies, 9. kötet, 11.

Ha visszatérünk, és elfogadjuk annak magasztos elhívását, hogy Isten „szája” legyünk, amint azt Jeremiás jelképezi, akkor igen hamar részt fogunk venni a szent történelem legnagyobb begyűjtésében.

A reménység és a bátorság szavait is szólt nekik. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” — mondta; „higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van;

ha pedig nem volna így, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok, az utat is tudjátok.” János 14:1–4. Értetek jöttem e világra; értetek munkálkodtam. Amikor eltávozom, továbbra is buzgón fogok munkálkodni értetek. Azért jöttem a világra, hogy kijelentsem magamat nektek, hogy higgyetek. Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, hogy vele együttmunkálkodjam a ti javatokra.

„Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és azoknál nagyobbakat is cselekszik majd; mert én az én Atyámhoz megyek.” János 14:12. Ezzel Krisztus nem azt értette, hogy a tanítványok magasztosabb erőfeszítéseket tesznek majd, mint amilyeneket Ő tett, hanem hogy munkájuk nagyobb terjedelmű lesz. Nem csupán a csodatételekre utalt, hanem mindarra, ami a Szentlélek munkálkodása által végbemegy. „Mikor pedig eljön a Vigasztaló” — mondta —, „akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot rólam; de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva énvelem vagytok.” János 15:26, 27.

„Csodálatos módon teljesedtek be ezek a szavak. A Szentlélek kitöltetése után a tanítványok annyira megteltek iránta és azok iránti szeretettel, akikért Ő meghalt, hogy szívük megindult a szavak és az imádságok által, amelyeket mondtak és felajánlottak. A Lélek erejével szóltak; és annak az erőnek a hatása alatt ezrek tértek meg.” Az apostolok cselekedetei, 21, 22.